

Nakakadiri ~ Isang Gotiko Epiko

ni GE Graven

Kabanata XV

~"Kumuha," *Tumayo ka, sandali lang!*" bulalas ng labandera, habang yumuko kay Lazaro at tinusok

ang kanyang daliri sa tagiliran. "Bumangon ka, sabi ko, Guro Lazaro!" Napasinghap si Lazaro, hinawakan ang kanyang tiyan, at hindi namamalayang nakahawak din sa kanyang kamay. Binawi niya ang kanyang kamay at pinagalitan ito, "Tingnan mo—dinumihan mo ang iyong bagong damit kahit sa harap pa ng iyong harapan, Panginoon!"

Umupo nang tuwid si Lazaro at tumingin sa kanyang tiyan na nabahiran ng alak. Kaagad niyang hinawakan ang kanyang ulo, napangiwi, at bumagsak pabalik sa kama. "Diyos ko; lahat ng bagay ay umiikot." "Naku, hindi," singhal ng labandera, "Ibigay mo sa akin ang damit na iyan! Maya-maya lang ay darating ang Panginoon. Ngayon, tumayo ka na diyan!"

Umungol si Lazarus at nagpumiglas na tumayo bago sumandal nang mabigat sa dingding. Maingat siyang lumingon, na parang tinitingnan muli ang silid. Pagkatapos ay kinuskos niya ang kanyang mga mata at kinurot ang tulay ng kanyang ilong, sinasabi sa sarili na hindi kailanman nabanggit sa kanya ni Prayle Odino ang tungkol sa masamang epekto ng alak.

"May mabuti bang panig ang anumang kasamaan?" reklamo ng babae, hinila si Lazarus mula sa dingding at sinamahan siya patungo sa mesa gamit ang isang kamao ng kanyang damit, "Lumipad man o hindi, magkakapareho kayo —lahat kayo." Inikot niya siya at pinahinto.

lugar. "Mga lalaki: linisin sila, painumin sila, at linisin silang muli," pagtatalo niya, habang tinatangal ang butones ng kanyang blusa. Muli, napangiwi si Lazarus at inabot ang kanyang ulo nang hampasin niya ang kanyang braso. "Tumahimik ka; kakaunti na lang ang oras."

Bumuntong-hininga siya at tumalikod upang suriin ang bakanteng mesa, ang bagong palit na kandelabra nito, at ang silid na ngayon ay binago na; napansin niya sa sarili na wala ni isang bahid ng pagkain, kalat, o natapon sa paligid niya. Tumingin siya sa sulok. "Nasaan ang daga?"

"Daga; anong daga?"

"Nandoon lang 'yan; sa sulok ng silid," sabi niya habang nakaturo.

"Lasing ka pa rin." Bumuntong-hininga siya, sabay iling.

"Ano, tungkol sa pagkain?"

"Inalis ito kaninang umaga—habang humihilik ka;" pahayag niya, sabay hila sa braso nito mula sa kanyang damit. "At nahulog mo ang kalahati ng pagkain ng Panginoon sa sahig. Dapat kang mahiya; kumilos ka nang ganyan, matapos ang mabait na pagtanggap na ibinigay niya."

"Yun pala ang alak. Parang hindi ko na matiis. Hindi ko alam na—"

Pinutol niya ito, sabay pangaral; "Marami na akong narinig na ganitong kalokohan dati— *kasalanan ito ng alak, pero hindi kailanman magiging iyo.*" Hinubad niya ang blusa nito, maluwag itong binuksan, at inikot ang kamiseta para tingnan ang kulay lila nitong kondisyon.

Inayos ni Lazarus ang kanyang mga pakpak at napakamot sa kanyang ulo. "Sabi mo iyan, Panginoong D'Alcicourt— darating siya?"

"At diretso," tahol niya, sabay talikod at palayo sa kanya. "Nangyari na sana iyon

"Simula noon; gayunpaman, nang malaman niya ang iyong kawalang-dangal na kalagayan, binigyan ka niya ng malaking espasyo para makapagpahinga—halos buong araw na." Sumimangot siya at itinupi ang damit sa kanyang braso habang tinatawag siya pabalik, "Hindi madalas na pinaghihintay siya ng isang bisita nang ganito katagal. Maaari kang magpakumbaba sa harap niya at bigyan ng mas kaunting sisi ang alak kaysa sa inaakala mong nararapat dito." Kumatok ang labandera sa pinto at lumabas nang padabog.

Habang umiikot si Lazarus sa mesa at nakaupo sa bangko, muling bumukas ang pinto. Tatlong malalaking guwardiya ang pumasok sa silid at pumila sa dingding. Pagkatapos nito, isang binata na may maitim na buhok at payat na balbas ang pumasok sa pinto at biglang huminto, ang kanyang mapusyaw na berdeng mga mata ay agad na tumingala kay Lazarus. Ang kanyang mukha ay maaaring lumitaw halos parang bata, at lubos na naiiba sa iba pa niyang kasuotan; dahil matangkad siya, maayos ang pangangatawan, at kasintaas ng isang sundalong may sapat na gulang. Hinubad niya ang kanyang kapa at isinuot ito sa nakahanda na braso ng isang guwardiya. Pagkatapos ay inayos niya ang kanyang double-breasted vest, ngumiti, at dahan-dahang lumapit kay Lazarus. "Lazarus Gogu, sa palagay ko?"

Tumango siya. "Ako si Lord *Ceryce D'Alcicourt, Comte de Languenais*, at seniority sa mga lupaing ito."

Umikot siya sa mesa, sa tapat ni Lazarus. "Inaasahan ko na ang sandaling ito kasama ka." Hinawakan niya ang kanyang

mga kamay, nakatingin sa walang kamiseta na katawan ni Lazarus nang may tila kasiyahan habang sinasabi niya, "Sa wakas, nagkita tayo."

Magalang na tumugon si Lazaro nang may malalim at matagal na pagyuko. "Panginoon; akin ang karangalan ."

"Oo, bumangon ka—hindi na kailangan," masayang giit niya.

Tumayo si Lazaro nang makita ang maharlikang papalapit sa kanya. Narinig niya ang kalansing ng mga barya sa ilalim ng kasuotan ng lalaki . At nakita niyang sandaling nabuksan ang kanyang damit upang ipakita ang puwitan ng isang punyal na nakabalot sa kaluban.

Bumuntong-hininga si D'Alcicourt at umiling, at idinagdag, "Dapat kong ipaabot ang aking taos-pusong paghingi ng tawad para sa ang masamang pagtrato na natanggap mo habang nasa ilalim ng aking pangangalaga. Nagbigay ako ng mahigpit na utos na walang nangyaring masama sa iyo. Matatapang ang aking mga tauhan—ang ilan sa kanila ay namatay sa pagtatanggol sa iyo.

Kung nahulaan ko lamang ang ganitong magulong pagtitipon, mas marami pa sana akong naipadalang mga tauhan."

Ibinaba ni Lazaro ang kanyang tingin.

Huminga nang malalim si D'Alcicourt, tinapik ang mesa, at ngumiti. "Ngunit narito ka, purihin ang Diyos. At ngayong ligtas ka na, masisiguro ko sa iyo na ang aking mga hukbo at ang banal na awtoridad ng Santa Sede, lalo na ng probinsyang ito, ay nasa iyong utos, kung kakailanganin mo sila." Tumango siya. "Kaya, umaasa ako na nasumpungan mo ang lahat ng bagay na nagustuhan mo, oo—ang iyong mga damit, ang piging—at ang alak?"

"Tunay nga," giit ni Lazaro; "Hindi pa ako nakakita ng ganito karaming pagkain sa isang malaking mesa—o kasinganda ng kasuotan . Patawarin mo ako sa pagkatapon ng alak, Panginoon; nawalan ako ng balanse. Hindi ko inaasahan iyon."

Pinaalis siya ng panginoon habang kumakaway ang kamay habang pinapanatag siya, "Inaasahan ko na, sa lahat ng pinagdaanan mo nitong mga nakaraang araw. Masyadong matingkad ang isang blusa para maitago ang mantsa." Napapikit siya. "Ah! Tiyak na kukuha pa ang aking katulong ng isa pa habang nag-uusap tayo. Mas maitim ang kulay —kasinglalim ng takipsilim." Bumuntong-hininga siya at ngumiti. "At dahil nasa pagitan ka na ngayon ng mga blusa at bahagyang hubad, marahil ay maaari mong ipakita sa akin ang mas kahanga-hangang bahagi ng iyong sarili— lalo na ang iyong mga pakpak, kung maaari?" Sumenyas siya na lumingon ito. "Ibuka mo ang mga ito para sa akin."

Sumunod si Lazarus, sandaling inilatag ang buong paningin sa kanyang sarili bago lumingon, upang matuklasan ang matatalim na titig ng mga sundalo at isang berdeng kislap sa mata ni D'Alcicourt . Pumalakpak ang lalaki nang isang beses at itinapat ang kanyang mga daliri sa kanyang baba. "Talagang kamangha-mangha; ang laki ng mga pakpak mo, Lazarus. Tunay kang kamangha-mangha." Itinuro niya ang mga bangko sa mesa, at lumapit dito. "Ngayon, kung maaari po kayong maupo."

Habang nakaupo si Lazarus sa mesa, yumuko ang lalaki palapit sa kanya, ibinuka nang malaki ang kanyang bibig, at tanging sinabi, "Ahhh."

Sinunod ni Lazarus ang bastos na kilos, at ibinuka nang malaki ang kanyang bibig para kay D'Alcicourt.

Humagalpak ng tawa ang panginoon at hinampas ang kanyang kamay sa mesa. “At ang lalaki ng iyong mga ngipin; tunay ngang kahanga-hanga!” Hinawakan niya ang dulo ng kanyang tainga habang itinagilid ang kanyang sarili at tinitigan ang tainga ni Lazaro. “At mayroon ka ngang matalas na tainga, di ba?”

“Opo, Panginoon,” pag-amin ni Lazaro, na medyo nababagabag sa interes na ibinibigay sa ang kaniyang hindi-lalaking anyo. Tumikhim siya. “Kung nais mo; marahil ay maaari mo akong ibahagi sa iba kung bakit mo ako ipinatawag?”

“Kaya nga gagawin ko,” sabi ni D'Alcicourt, isinantabi ang kanyang kasiyahan at ginawa ang mas mahinahong paraan.

“Ipinatawag kita sa pag-asang matutulungan mo ako sa isang partikular na gawain—isang bagay na abot-kaya mo para sa isang taong may talento na tulad mo.”

“Anong gawain 'yan?”

Huminga nang malalim ang maharlika at tumingin sa ibabaw ng mesa, sandaling nag-isip bago tinapik ang kanyang daliri sa mesa. “Siguro dapat akong magsimula sa simula, ha?”
“Kung gusto mong magbahagi,” tugon ni Lazarus sabay ngiti at tango.

“Mabuti naman. Ang aking nakatatandang kapatid na lalaki ay si Lord Gildard D'Alcicourt, dating Comte de Languenais. Ang kanyang kastilyo ay maraming liga sa kanluran mula rito; gayunpaman, siya ay pumanaw na —dahil sa singaw— maraming panahon na ang nakalilipas. Ang kanyang asawa ay pumanaw di-nagtagal pagkatapos nito, habang nanganganak, na walang naiwang tagapagmana na maghahari—tanging ang sanggol lamang ang nakaligtas. Nahulaan na ni Gildard ang posibilidad na ito, bukod sa iba pang mga malas, sa pamamagitan ng paghahanda ng isang pangwakas na testamento, na naaayon sa batas at may bisa, upang harapin ang ganitong pangyayari. Dito, iniutos niya ito: kung mayroon siyang anak na hindi kayang pangasiwaan ang kanyang ari-arian, ako ang manunungkulan bilang gobernador hanggang sa panahong ang bata ay malusog na. Bukod pa rito, itinala niya ito: kung ang bata ay babae, idadala ko siya sa hustong gulang at ipapakasal sa isang angkop na dignitaryo bago ibigay ang kanyang ari-arian sa kanilang dalawa. Gaya ng ipinahayag ng sinumpaang naitalang writ at batas; habang buhay ako, obligado akong panindigan ang kanyang utos, kung saan; sa aking pagkamatay, ang batang babae ang magmamana ng buong ari-arian niya—kasal man o hindi. Ang babae ay ang aking pamangkin, si Endora D'Alcicourt, at halos nasa hustong gulang pa para malaman ang pagsinta mula sa katwiran, o mabuti mula sa masama. Nangyari nga, mula noon ay hindi ko na siya nagustuhan at naging isang malaswa at sakim na mangkukulam, na walang katuturan na hinihiling na ang lahat ng dating lupain ng aking ama ay isuko sa kanya—kay Gildard at sa akin. Sa kaniyang mapanlinlang na paraan, nahawakan niya ang kamay ni *Lord Frederich Hugon, Comte de Bourbonnais*—kahit ang baboy ay mas mainam na manliligaw kaysa *kay Hugon, ang Lasing na Magkakatay*. Gayunpaman, nahikayat niya si Hugon na tutulan ang huling utos ng aking kapatid at, siya

nagpetisyon sa Royal Courts kahit na sinimulan niya ang isang kampanya ng mga pagsalakay, na pinapatay ang aking mga tao habang inaalagaan nila ang mga bukid ng lupain ni Gildard. Dahil dito, ipinatawag ng Royal Magistrate ang isang arsobispo ng Sede para sa mga negosasyon. Nanawagan ang Simbahan na parangalan niya ang isang tigil-putukan hanggang sa malutas ang bagay na ito. Gayunpaman, sinira na ni Hugon ang tigil-putukan mula noon. at kinubkob ang kastilyo ni Gildard, walang pinaligtas na buhay—kahit ang mga bata—kahit

ang mga bata, ” bulalas ni D'Alcicourt, habang itinatapik ang kanyang kamao sa mesa.
Natigilan si Lazaro.

Niluwagan ni D'Alcicourt ang kanyang kamao at kuskos ang kanyang mga mata gamit ang dalawang daliri. "Patawarin mo ako sa aking galit." Huminga siya nang malalim at ipinaliwanag pa ang tungkol sa kanyang asawa at kabaitan; “Lady D'Alcicourt at ang kanyang tatlong nakababatang kapatid na lalaki ay nasa kastilyo ni Gildard nang kubkubin ni Hugon. Pinatay sila ng kanyang mga tauhan at sinunog ang kanilang mga labi kasama ng mga bangkay ng aking mga sundalo at magsasaka. Naniniwala na ako ngayon na nagpadala si Endora ng kanyang pakikiramay at ang kanyang salita na hindi sila sa kastilyo nang sumalakay si Hugon. Gayunpaman, si Lady D'Alcicourt at ang kanyang mga kapatid ay nananatiling nawawala, sa loob ng dalawang linggo.

Biglang tumayo si D'Alcicourt mula sa mesa at humakbang patungo sa dingding bago humalukip at isinandal ang likod sa mga bato. Tumango siya kay Lazarus. “At, nitong mga nakaraang araw, nakatanggap ako ng balita tungkol sa ibang-iba na relasyon sa pagitan nina Endora at Hugon. Sinabi sa akin ng aking impormante na binihag ni Hugon si Endora, bukod sa kanya, habang natutulog siya sa kama ni Gildard. Mula rito, masasabi ko lamang na hindi niya pinabayaang buhay nito dahil lamang sa hindi pa ako patay. At kapag namatay ako—at pagkatapos ay namatay siya— tatayo siya upang tutulan ang aking huling utos at tuluyang makuha ang buong lalawigan ng aking ama. Alam ko ang kanyang plano. Ipinagmalaki na niya sa kanyang mga tauhan na sasalakayin niya ang aking kastilyo, nang walang iiwan na buhay na magbabalita nito.

"Itinataas ng Lasing na Magkakatay ang kanyang hukbo laban sa akin habang nagsasalita ako."

Lumapit si D'Alcicourt sa mesa at naupo, habang nakatingin nang direktso kay Lazarus. “Dito mo ako mabibigyan ng isang mahalagang paglilingkod. Daan-daang buhay—mga lalaki, babae, at mga bata—ang nakasakay sa iyong mga pakpak, Lazarus. Bilang isang Kristiyanong lumilipad, inaasahan kong gagawin mo ang iyong bahagi upang maglingkod sa kung ano ang makatarungan, at matuwid sa Banal na Pangalan ng Diyos .”

Napailing si Lazarus at inihanda ang sarili. Lumunok siya nang malalim at tumango.

Kinausap ni D'Alcicourt ang kanyang mga guwardiya, “Alalahanin ninyo ang inyong sumpa—sinumpaang ninyo nang may paglilingkod; huwag kayong magsasabi ng kahit ano tungkol sa sandaling ito.” Tumango ang mga guwardiya at bumalik si D'Alcicourt kay Lazarus. Isinandal niya ang sarili sa mesa at iginalaw ang kanyang daliri sa ibabaw nito, na parang may sinusundan sa isang hindi nakikitang mapa. “Pagsapit ng gabi, kailangan kitang lumipad papunta sa kastilyo ni Gildard at pumasok sa gitnang bintana ng toreng timog, na bumubukas sa mga paikot-ikot na hagdan na umaakyat sa itaas na pasilyo. Ang pasilyo ay direktang patungo sa mga silid-tulugan ng kastilyo.” Sa kaliwa, ay ang silid ni Hugon ; sa kanan, ay ang silid ni Endora. Bilang bilanggo ni Hugon, ang pinto ni Endora ay nakakandado mula sa labas; at walang mga guwardiya ang pinapayagan sa loob ng pasilyo.”

Yumuko si Lazarus at umiling, habang bumuntong-hininga nang malalim.

Ikinumpas ni D'Alcicourt ang isang kamay na nagpapatahimik, “Hindi, hindi—huwag kang mag-alala! Pakinggan mo ako; walang makakatuklas sa iyo! Naglalagay lamang si Hugon ng kanyang mga bantay sa loob sa paanan ng hagdanan at hindi sila

Asahan ang pagpasok sa mas mataas na bintana. Bukod pa rito, lilipad ka papasok mula sa likuran ng kastilyo na sumasaklaw sa isang matarik na bangin, na hindi nangangailangan ng mga bantay. Binabantayan ng kanyang hukbo ang harap at gilid ng kastilyo; at tatakpan ng kanilang mga mata ang lupain—hindi ang kalangitan. Maaari kang lumipad papasok at palabas, nang walang atensyon o babanggitin tungkol sa iyo.” Yumuko si D'Alcicourt palayo sa mesa, iniharap kay Lazarus ang mga nakabukang kamay, at ngumiti. “Nakikita mo? Napakasimpleng gawain para sa isang taong kayang lumipad nang kalahating gabi nang walang pahinga. Tunay na pinagpala ng Panginoon ang aking mga tao, ng iyong hindi inaasahang presensya, Lazarus. Para sa iyo, sila ay magpapasalamat magpakailanman.”

“Panginoon,” sabi ni Lazaro, habang tumikhim, “Marahil ay mapagkamalan ninyo ang aking mga kakayahan. Kaya kong lumipad nang kalahating gabi nang walang pahinga; gayunpaman, hindi ako makakapagdala ng isa pa habang lumilipad—hindi ko ito kayang gawin.”

“Hindi ko inaasahan na magdadala ka ng kahit sino, kahit saan.” Hinugot ni D'Alcicourt ang kanyang punyal at itinutok ito sa ibabaw ng mesa. “Napakabigat ba nito?”

Pinikit ni Lazarus ang kanyang mga mata habang nakatingin sa talim na may itim na hawakan. “Kaya, hindi mo ako hinihiling na iligtas si Endora, sa palagay ko?”

Tumingala siya at nakita si D'Alcicourt na umiiling at nagsasabing, “Hindi mo siya ililigtas, Lazaro. Tanging ang Mabubuting Biyaya ng Panginoong Makapangyarihan ang makakapagbigay ng ganito.” Yumuko siya at tinapik ang dulo ng kutsilyong nakatayo. “Ito lang ang kailangan mong dalhin—ito'y kasinggaan ng balahibo at kasingtalas ng mata ng palkon. Kunin mo na.”

“Panginoon, hindi ko na po kailangan,” tugon ni Lazaro.

“Hindi; hindi maaaring umasa sa lakas lamang. Malaking tao si Hugon. Ngayon, dalhin mo ito , at huwag hayaang magsapalaran.” Itinuro ni D'Alcicourt ang daliri kay Lazarus at kumindat.

“Malaki siya; ngunit muli, huwag kang mag-alala. Tulad ng bawat gabi, siya ay lasing at matutulog nang mag-isa. Hindi siya magigising sa mahinang mga yabag. Kaya, maging mabilis at malinis; at siguraduhing hindi na siya humihinga pa. Iwanan mo sa kanya ang punyal upang matagpuan siya ng kanyang mga tauhan na patay sa sarili kong espada. Pagkatapos ay dapat kang umalis mula sa parehong bintana ng tore at lumipad pabalik sa akin. Ako ay maghihintay sa iyong ligtas na pagbabalik.”

Umiling si Lazaro. “Gayunpaman, Panginoon; nakita ko ang iyong hukbo sa labas ng kastilyo. Napakahusay.” Paano matatalo ni Lord Hugon ang napakaraming sundalo kung ilalagay mo sila sa pagtatanggol ng iyong kastilyo? **Marahil, kung gagawin mo ito, walang dugong dadanak.**

Umiling si D'Alcicourt. “Hindi iyon ang aking hukbo, na natipon sa mga pintuan, kundi isang masungit at di-kanais-nais na grupo. Nang kumalat ang balita sa buong probinsya, hinanap ka nila. Sa totoo lang, ang aking mga tapat na tauhan ay lubhang nabawasan at; sa halos lahat ng bahagi, nananatili sila sa loob ng kastilyo. At hindi tulad ko, pinamumunuan ni Hugon ang isang malaking hukbo—marahil ay mas malaki pa kaysa sa grupong nakita mo. Sa kabuuan, kakaunti ang aking depensa, kung sakaling sumalakay siya. Ang nayon, sa labas ng kastilyo, ang unang babagsak. Gaya ng kanyang nakagawian, patatawarin niya

walang buhay.

Hinanap ni Lazarus ang ibabaw ng mesa, pinag-iisipan ang mga opsyon. "Kung gayon, marahil ay maaari mong ilayo ang iyong mga taganayon at mga sundalo mula sa kapahamakan—tulad ng ginawa ni Moises, kasama ang kanyang mga tao; at walang dugo ang—"

"Hindi, Lazaro," singit niya, "hindi ako si Moises; at hindi ito isang malayong lupain noong unang panahon. Ako ay isang basalyo at lingkod ng hari—isang simpleng panginoon—at ito ang aking mga lupain at mga tao rito. Wala kaming mapupuntahan. Ipinanganak kami sa lupaing ito; binubukid namin ang lupang ito; at ililibing kami sa anino ng aming mga ninuno—ito ang aming tahanan. Kung uutusan ko ang aking mga tao na iwanan ang lahat ng mahalaga sa kanila at, hayaan si Hugon na sunugin ang kanilang mga tahanan at dungisan ang mga puntod ng kanilang mga ama, kapatid, at mga anak na lalaki, na namatay sa kanyang kamay, kung gayon ay tatalikuran nila ako—taga-nayon at sundalo. At hindi ko sila maaaring pagkaguluhan para dito."

Nakatitig siya sa mga pader, tinitimbang kung ano pa ang natitira sa kanya. "Panginoon, kung kakaunti lang ang mga tao, bakit mo kailangan ang parehong laki ng lupa noong marami ka pa? Marahil ay maaari kang makipagkasundo sa kanya sa pamamagitan ng pag-aalok sa kanya ng isang bahagi ng lupa, na hindi mo na kailangan. At marahil ay maaari mong ipadala ang obispo upang ayusin ang kasunduan, at palayain siya kay Endora. At walang dugo—"

"Walang sinumang maaaring makipagpalitan kay Hugon. Ninanais niya ang lahat ng aking lupain—at ang aking ulo—at hindi na siya papayag pa sa iba; wala na siyang saysay. Bukod dito, tumakas na ang obispo, at iniwan na lamang ako ng isang taong may pakpak at isang punyal."

"Tumakas? Bakit tumakas ang Kanyang Kamahalan?"

Huminto si D'Alcicourt at ngumiti nang maikli. Inikot niya ang kanyang mga mata, pinagsalikop ang kanyang mga daliri, at nagpaliwanag, halos atubili, "Buweno, dahil iginiit ko sa kanya, na ayusin niya ang isa pang uri ng kasunduan: isa na may kinalaman sa isang impormal na uri ng pag-uusisa, na sa aking palagay ay maaaring makatulong upang mapawi ang lumalaking hinala at mapakalma ang mga alalahanin ng aking mga kababayan." Matigas na tiningnan ni D'Alcicourt ang mga sundalong nakasandal sa pader, na tumango nang may sinseridad.

Nagtanong si Lazaro, "Ang inkisasyon ay tungkol sa akin—kasama ang Kanyang Kamahalan at ang eskriba, hindi ba?"

Tumango si D'Alcicourt. "Para sa aking bayan, kailangan ko ng isang kinatawan ng Simbahan upang ipahayag na *hindi* ka ang Diyablo, kundi isang taong lumilipad lamang." Malakas niyang tinungga ang kanyang lalamunan. "Sa kanyang napakatagal na pananatili sa kastilyo, at sa ilalim ng patuloy na pagbabantay para sa kanyang kaligtasan, tandaan mo; nakahanap siya ng oras upang pag-iisipan ang ating sensitibong posisyon. Malinaw na ngayon ang dahilan, hindi ba?"

Nag-iwas ng tingin si Lazaro.

Nagpatuloy si D'Alcicourt, "Gayunpaman, tumakas siya patungong Avignon dala ang kanyang mga alalahanin."

Nagkibit-balikat siya. "Wala akong magagawa. Hindi ko siya maaaring ipa-utos na sunugin ka sa isang tulos."

Napangiji si Lazaro. "Gusto ba akong sunugin ng Kanyang Kamahalan? Ngunit natuklasan niya na ako ay isang taong lumilipad. Tanging ang eskriba lamang ang nagsabi ng iba."

"Hindi mahalaga; hindi ka na nila guguluhin pa. Nasa ilalim ka ng aking proteksyon; at ang aking mga tao ngayon ay panatag na kasama ang isang Kristiyanong lumilipad na tao sa kanilang kalagitnaan." Humarap siya sa mga bantay, na nakatayo sa tabi ng pader, at nagsalita sa kanila, "Hindi ba totoo ito?" Sumagot sila nang sabay-sabay; "Opo, Panginoon."

"Ngunit itinuturing mo ba akong isang diyablo?" tanong ni Lazaro sa kanya.

"Mahalaga," sagot niya sabay baling ng batok, "Basta't ligtas ka."

"Kung loloobin po ninyo, Panginoon; mahalaga po ito sa akin."

Bumuntong-hininga si D'Alcicourt at umiling. "Sige; aaminin ko na, noong una, nang ipadala ng isa sa aking mga sundalo ang balita ng iyong pagkabihag, naniwala akong magagawa mo iyon—um, na marahil ikaw ay—ang Diyablo, nabihag." Nagkibit-balikat siya. "Ang kanyang alaala Ang iyong pagkatao ay lubos na makulay, kung tutuusin; habang pinatipon niya ako, nakatayo kang isang buong ulo ang taas kaysa sa pinakamatangkad sa aking mga tauhan, may napakalaking pakpak ng dragon, at nagpapakita ng mga ngipin na napakalaki na kayang lamunin kahit ang isang baka. Mga salitang walang kabuluhan lamang ang mga ito; walang kwenta at walang kabuluhan, gaya ng natutunan ko mula noon mula sa iyong maikling pananatili." Ipinasa niya ang isang kamay kay Lazarus at tumawa. "Tingnan mo. Hindi ikaw ang Diyablo—o anumang Diyablo — isa ka lamang lumilipad na tao."

Umiling si Lazaro. "Ngunit, kung itinuturing mo akong Diyablo, bakit mo ako pinapasok sa iyong tahanan?"

Nagtinginan sila sa mga mata ng isa't isa.

Biglang tumayo si D'Alcicourt, pinagsalikop ang mga kamay sa likuran niya, at naglakad-lakad sa sahig habang patuloy na isang mata kay Lazaro. Pagkatapos ay bigla siyang huminto at umikot upang harapin nang lubusan si Lazaro, na nagsasabing, "Oo; at bakit, isang taong may takot sa Diyos na tulad ko, ang mag-aanyaya ng lahat ng hindi banal, gaya ng "Ang Diyablo Mismo, sa loob mismo ng kanyang tahanan?" Ngumiti siya at isinandal ang sarili sa dingding nang maluwag, at pinuri si Lazarus, "Bihasa ka sa disiplina ng diyalogo at kakaunti ang espasyo para sa mga walang kwentang salita. Sa tingin ko ay kaya mong talunin kahit ang obispo, sa diskurso at alitan." Huminga siya nang malalim at naging mas tapat. "Gayunpaman, hindi naman ganoon kahirap na desisyon para sa akin, dahil wala akong ibang magawa kundi ang ipilit ang isang tao na makinig kasama ka. Kung ikaw ang Diyablo, gaya ng sinabi ng aking mga sundalo, naisip ko na baka handa kang mag-alok sa akin ng isang uri ng kasunduan, at marahil ay bigyan ako ng mga opsyon na hindi ko magagamit."

Tinanong siya ni Lazarus, na may lumalaking pag-aalala sa boses, "Anong uri—um, kung maaari po—anong uri ng kasunduan?"

"Tunay nga, isang kasunduan na magliligtas sa buhay ng aking mga tao— kapalit ng sarili kong mga tao, siyempre ," pag-amin ni D'Alcicourt, sabay upo muli sa tapat ni Lazarus.

Tumikhim si Lazaro at taimtim na ipinahayag, "Marahil ay maaaring—kunin ng Diyablo ang higit pa sa iyong buhay, Panginoon. Kumusta naman ang iyong kaluluwa?"

Tumango ang lalaki. "Oo; ang kaluluwa ko, kapalit ng pagkatalo kay Hugon at panghabambuhay na pagprotekta sa aking mga lupain at mga tao mula sa mga magkakatatay na tulad niya." Pinagsalikop niya ang kanyang mga kamay sa harap niya. at ngumiti, masayang sinabi, "Gayunpaman, sa biyaya ng Diyos, hindi natuloy ang kasunduan, dahil hindi ka ang Diyablo, kundi isa lamang Kristiyanong may pakpak na makapagliligtas sa aking mga kapwa Kristiyano mula sa kasuklam-suklam na pagkalat ng Hugon!" Ikinuyom niya ang kanyang mga kamao sa kisame at masayang sumigaw, "Sa Pangalan ni Kristo, ang aking mga panalangin ay nasagot ng Kanyang handog na lumilipad na tao na makapagliligtas sa atin mula sa Diyablo, na siyang si Hugon, at magpoprotekta sa aking mabubuting tao mula sa kanyang lumalalang kasamaan! Tunay nga, ang Panginoon ay kumikilos sa kamangha-manghang mga paraan." Humarap siya sa kanyang mga sundalo. "Hindi ba?"

"Opo, Panginoon," magalang nilang tugon.

Itinaas ni Lazarus ang kanyang panga at sandaling ipinikit ang kanyang mga mata, pinag-iisipan ang sandaling iyon. "Ngunit, iginigiit mo pa rin na kitilin ko ang buhay ng ibang tao."

Kumunot ang noo ni D'Alcicourt at tumango. "Sa kabila ng mabuti at maka-Diyos na mga intensyon

"Dahil sa ganitong pakikipagsapalaran, naisip kong baka may mga pag-aalinlangan ka." Isinuksok niya ang kanyang kamay sa kanyang tsaleko at inilabas ang isang kumakalansing na pitaka. "Handa rin akong mag-alok sa iyo ng malaking kabayaran." Inalog niya ang pitaka. "Tatlumpu't tatlong piraso ng gintong Genoese ang makakapagpagaan ng iyong mga alalahanin, hindi ba?" Kinalas niya ang mga tali ng pitaka at ibinuhos ang mabibigat na gintong barya sa mesa sa pagitan nila, at idinagdag, "Karamihan sa mga tao ay hindi kumikita nang ganito kalaki sa buong buhay nila; gayunpaman, lahat ng ito ay sa iyo sa iyong ligtas na pagbabalik. Ako ay isang taong may karangalan at ang aking salita ay tapat." Ngumiti siya at yumuko kay Lazarus, at nagtanong, "Ngayon, ano ang masasabi mo sa panghabambuhay na sahod para sa isang trabaho lamang ng isang eba?" Tinaasan ni D'Alcicourt ang kanyang mga kilay at hinintay ang sagot ni Lazarus.

Maingat na tinitigan ni Lazarus ang nakabaluktot na punyal, na ang dulo ay nakabaon sa mesa, at ang bunton ng bahagyang kumikinang na ginto, na nasa ilalim ng mahabang anino ng kutsilyo. Umiling siya at tumalikod. "Hindi lahat ng bagay ay maaaring ipagpalit, Panginoon."

Tumingin siya sa kanya at itinaas ang kanyang mga kamay na tila naguguluhan. "Sinabi mong handa kang ialay ang iyong kaluluwa, kahit hindi mo ito maialay; at ngayon ay iginigiit mo na kinukunan ko ang buhay ng isang tao kahit hindi naman akin." Inilapag niya ang kanyang mga kamay sa kanyang kandungan at bumuntong-hininga. "Patawarin mo ako, Panginoon; sa buong mabuting pagpapasya, hindi ko magagawa ang hinihiling mo sa akin."

Nalungkot si D'Alcicourt. Napanganga siya habang ibinabalik ang mga barya sa kanyang pitaka. Hinigpitan niya ang pagkakatali ng mga strap, isinuksok ang pitaka sa ilalim ng kanyang tsaleko, at isinukbit ang kanyang mga daliri sa ibabaw ng mesa,

at tumitig nang malalim sa mukha ni Lazaro . Pagkatapos ay binasag niya ang maikling katahimikan, at tinanong ito, “Lazaro, narinig mo na ba ang kuwento tungkol sa tatlong propeta at sa ahas?” “Hindi pa,” pag-amin ni Lazarus.

“Kung gayon, kailangan ko itong sabihin sa iyo,” sabi niya, habang mas komportableng nakaupo sa kanyang upuan. Sumilip siya sa balikat ni Lazaro na parang nakatingin sa malayo. “Nangyari ito nang ganito—”

“Minsan, may tatlong magkapatid na pinagkalooban ng mga kaloob na maging propeta ng Diyos. Ang panganay ay bulag, ngunit pinagpala ng matalas na pandinig; naririnig niya ang anumang uri ng kasamaan mula sa pinakamalayong distansya. Ang panggitnang kapatid ay pinagkalooban ng pambihirang paningin; nakikita niya ang anumang posibilidad, at binago ang takbo ng kapalaran dahil dito. At ang bunsong kapatid ay isang lalaking kakaunti ang salita, ngunit, pinagkalooban ng kakaibang dila, kaya't nakakausap niya ang mga anghel.”

Isang umaga, naghanda ang dalawang nakatatandang kapatid ng isang masarap na piging at; dahil ang nakahiwalay sa kanila ang bunso, kaya't sinundo nila ang kanilang kapatid mula sa isang kalapit na nayon. Habang naglalakad sila sa tanging daanan sa pagitan ng dalawang nayon, huminto ang bulag na kapatid at nagbigay ng babala, na nagsasabing, 'Naririnig ko ang presensya ng kasamaan sa susunod na burol—isang handang ahas, na nag-aabang.'

Hinanap ng panggitnang kapatid ang landas at sumagot, 'Oo, ganoon nga.' Gayunpaman, nakakakita ako ng isang paliko-likong daan sa kakahuyan—isa na magdadala sa atin nang ligtas sa nayon ng ating kapatid. Nagreklamo ang panganay, 'Hindi ko alam ang malawak na kakahuyan tulad ng makitid at tuwid na daan. Marahil ay maaari tayong magpatuloy at patayin ang ahas bago ito manakit.' Nag-aalala tungkol sa ahas, dagdag niya, 'Gayunpaman, dahil bulag ako, maghihintay ako rito habang pinapatay mo ito.' Gayundin, dahil sa takot sa ahas, ang isa ay sumagot, 'Marahil ay hindi natin dapat patayin ang isa sa mga nilalang ng Diyos gayong biniyayaan Niya tayo ng matatalas na pandama upang maiwasan ito? At dahil bulag ka, maaaring tamaan ka nito habang sinusubukan ko.' Nagkasundo sila, at nakahanap ng mabuting dahilan upang tuluyang iwasan ang ahas; at sila ay dumulas papasok sa kakahuyan, patungo sa nayon.

Nang gabing iyon, bumalik ang tatlong magkakapatid sa daanan ng nayon, wala sa sarili, nag-uusap tungkol sa nalalapit na piging, at walang kamalay-malay sa lahat ng naghihintay sa kanila. Agad na tumalon ang ahas at tinamaan ang sakong ng bunso. Isinugod siya ng dalawang nakatatandang kapatid sa ligtas na lugar, at inalagaan siya sa ilalim ng puno ng igos. Pagkatapos nito, inakusahan ng bawat isa ang isa't isa sa kasawian ng kanilang nakababatang kapatid.

Pinagalitan ng panggitnang kapatid ang nakatatanda, 'Alam mong nasa daan ang ahas, pero pagbalik natin, hindi mo ito pinakinggan! Ngayon, ang kapatid natin ay nasaktan!'

Sinaway ng nakatatandang kapatid ang nasa gitna, 'At alam mo na ang ahas ay nasa landas din, dahil tumanggi kang patayin ito noong tinanong ko ito sa iyo! Ngayon, ang ating mahal na kapatid ay malapit nang mamatay!'

Pagkatapos, sumigaw ang bunso sa iba't ibang wika at tinakot ang mga lalaki hanggang sa tumahimik. Sinabi niya sa kanila na isang anghel ang nagsalita sa kanya, na nagsasabing, "Ito ang Diyos," na naglagay ng ahas sa daan, upang malaman Niya kung sino ang karapat-dapat na lumakad sa daan. At dahil pinagpala Niya ang iyong mga kapatid ng isang matalas na pag-iisip na malaman ang Kasamaan, ngunit hindi sila nagpakita ng pagmamadali o tungkulin na alisin ang mga iyon; Ipinahayag Niya, mula noon, na ang ahas ay magiging parang dragon sa ilalim ng kanyang mga paa, na tumatama sa mga sakong ng bawat taga-nayon, hanggang sa ito ay mapatay.

Nang marinig ito, tumalon ang magkapatid at hinabol ang mga damo; hinabol ang ahas pataas at pababa sa daan hanggang sa tuluyan nila itong napatay. At bilang patunay, dinala nila ang bangkay nito pabalik sa puno ng igos ngunit nalaman nilang patay na ang kanilang kapatid."

Habang ang kanyang mga siko ay nakasandal na sa mesa, at ang mga daliri ay magkadikit pa rin, pinag-aralang mabuti ni D'Alcicourt ang mukha ni Lazarus habang ipinaliwanag, "Tulad ng nangyari sa tatlong magkakapatid, ang kanilang kawalan ng tungkulin sa pagpatay sa kasamaan, ang naging mismong kasamaan na pumatay sa kanilang kapatid. At kung paanong ang ahas ay nabubuhay lamang upang manakit at kumuha mula sa bawat mabuting tao; gayundin, ginagawa rin ni Hugon ang pareho." Marahang tinapik niya ang mesa. "Pakinggan mo ako, Lazaro; ikaw lamang ang makakalapit sa ahas at makakapatay nito. Kung tatanggi ka, daan-daang mabubuting lalaki, babae, at bata ang mamamatay. At si Hugon ay patuloy na mamamatay hanggang sa katapusan ng kanyang mga araw. Bilang isang lumilipad na tao ng Diyos at isang lingkod sa Kanyang Mabuting Hukbo, dapat mong kilalanin ang iyong pambihirang kaloob at sukdulang tungkulin na iligtas ang Kanyang bayan mula sa kasamaan. Tinitipon mo ba ako? Ito ang iyong banal na tungkulin, sa araw na ito."

Napabuntong-hininga at tumalikod si Lazarus nang biglang kumilos si D'Alcicourt upang pakalmahin ang kanyang mga alalahanin. "Hindi, pakinggan mo ako nang malinaw, Lazarus. Patayin mo ang demonyong ito, si Hugon, at itatalaga kita bilang aking personal na gobernador sa kastilyo at mga lupain ni Gildard, na magbibigay sa iyo ng isang malaking hukbo upang mapanatili ang pamamahala sa rehiyon. Sa sandaling iyon, wala kang kakailanganin sa natitirang mga araw mo. Lahat ng ito ay ibibigay ko sa iyo, para sa isang bagay na madali mong magagawa sa napakaikling panahon. Ang aking salita ay may bisa hangga't nabubuhay tayong dalawa, hangga't naglilingkod ka kasama ko."

"Pero, hinihiling mo sa akin na pumatay," singit ni Lazarus, habang nakatitig pa rin sa punyal. "Marahil ay mayroon

ibang paraan—isang makatarungan at angkop na kaayusan sa pagitan ninyong dalawa?” Yumuko siya, iginiit, “Hindi ko maaaring kitilin ang buhay ng lalaking ito , Panginoong D'Alcicourt—hindi ko talaga kaya.” Itinama ng maharlika ang kanyang kamao sa mesa. Nahulog ang kutsilyo sa tagiliran nito. "Alang-alang sa Diyos!" Tumayo siya. "Mayroon ka bang anumang pakiramdam ng tungkulin o habag para sa iyong kapwa Kristiyano?"

Ibinaba ni Lazaro ang kanyang tingin bilang mapagkumbabang tugon; “Kung nais po ninyo, Panginoon; sa mga utos na ibinigay ni Moises, isang mabigat na kasalanan ang pagkitil ng buhay ng kapwa tao. ” nakasulat din: Huwag matakot sa mga taong kayang pumatay ng katawan, ngunit hindi ng kaluluwa. Katakutan lamang ang kayang sumira sa pareho. Paano ko maipapakita ang tungkulin o habag sa aking kapwa at papatayin siya Paano ko maglilingkod sa Diyos at itatangi ang kanyang pamamahala sa ganoon ding paraan?”

Humarap si D'Alcicourt sa kanyang mga guwardiya, itinaas ang kanyang mga braso, at hinayaang bumagsak ang mga ito. Tinitigan niya ang mga ito, halatang natigilan. "Anong senyales ito—na baka ako'y binabagabag ng isang sumpa?" Kinamayan niya si Lazarus habang nagreklamo sa kanila; "Nandito siya—sa sarili kong kastilyo—ang mismong sagot sa kanya. Ang nag-iisang pares ng pakpak na ito ay kayang pigilan ang demonyong si Hugon, gayong ang buong hukbo ko ay hindi kaya. Paano ako nagkaroon ng magandang kapalaran na makahanap ng isang lumilipad na tao, para lamang malaman na ang sigasig ng kanyang pananampalataya ay nagpapawalang-bisa sa kanya sa harap ng Kasamaan?" Tumingin siya sa kisame. "Mahal na Diyos, napakaraming mabubuting tao ang nawala sa akin, sa ngayon. Dapat ba itong maging isang pagsubok kay Job?" Hindi makapaniwalang tanong niya sa kaniyang mga kawal, "Mayroon pa bang mas malaking masamang senyales para sa isang bayan kaysa rito?"

Iniwang ng mga sundalo ang kanilang tingin.

Itinampal ni D'Alcicourt ang kanyang mga palad sa mesa at sumandal kay Lazarus, habang bumubulong, "Sige, kung gayon. Dahil sa iyo, nawalan ako ng maraming magagaling na sundalo, maraming pagkain at suplay, at mahalagang oras. At dahil sa nalalapit na pag-atake ni Hugon , hindi ko kayang mawalan ng kahit isa sa kanila!"

Mahinahong nagpatuloy si D'Alcicourt, "Gayunpaman, dahil ang mga pagkalugi na ito ay nagmumula sa sarili kong mga desisyon, wala akong ibang magagawa kundi tanggapin ang mga ito. Tatal, hindi ko makatarungang ituring ang iyong mabuting pananampalataya bilang paghamak sa aking sariling kalooban; gayunpaman, ang desisyong ito ay tiyak na mapapasaiyo , dahil magdadala ito ng tiyak at kakila-kilabot na kamatayan sa daan-daang Kristiyano; karamihan ay mga babae, bata, at matatanda." Pagkatapos ay iwinaksi niya ang isang nag-aakusang daliri kay Lazarus. "At hayaang alalahanin ng Kasaysayan magpakailanman na isang nag-iisa at makasariling lumilipad na tao—si Lazarus Gogu —ang pumatay sa kanilang lahat gamit ang kanyang makapangyarihang espada ng pagmamatuwid sa sarili!" Kinuha niya ang punyal mula sa mesa at isinuot ito, idinagdag, nang may matinding paghamak, "Isang espada na may ganitong lawak—ganito kalaki—na hindi na kailangang iwagayway kahit para pumatay ng libu-libo!" Tumulikod siya at sumugod patungo sa pinto, habang tinatawag sa labas, "Mga Guwardiya!"

Biglang bumukas ang pinto nang umalis si Lord D'Alcicourt at ang kanyang mga sundalo sa silid, naiwan si Lazarus upang pag-isipan ang mga posibleng obligasyon at mga kasunod na inaasahan, na

maaaring samahan ang sinumang iniresetang Kristiyanong lumilipad.

~*~

Sa labas ng mga kuta ng kastilyo, ang balabal ng gabi ay lumutang mula sa silangan; at ang nalalantang araw ay naglabas ng huling sinag nito upang markahan ang isa na namang gabi mula nang madakip si Lazaro . Sa kalangitan, ang mga unang bituin ng takipsilim ay tumagos sa manipis na mga ulap at sa kanilang pulang kumot. ng paglubog ng araw. At sa lupain ng mahahabang anino at mga inaantok na hukay—sa kanluran ng kastilyo ni D'Alcicourt at, kahit isang liga ay dumadaan sa madilim na mga bukirin at mga kagubatang mabuhangin —isang handang hukbo na humigit-kumulang tatlong libong mangangabayo at mga sundalong naglalakad ang nakahanay sa ang mabatong higaan ng isang nakausling bangin. Sa dulo ng paliko-likong hanay, isang malaking kabalyero ang nakaupo sa kanyang siyahan. Nakataas ang takip ng kanyang helmet, inayos niya ang mga kagamitan sa baluti sa kanyang mga kamao at bisig—'si Hugon ng Borbonaise. Dalawang kabalyerong nakasakay ang sumama sa kanya.

Sa kaliwa ni Hugon, itinuro ng isang kabalyero ang bangin paakyat at patungo sa isang kurba. "Ginoo, bumalik na po siya."

Itinuon ni Hugon ang kanyang atensyon sa isang paparating na iskawt na gumagabay sa kanyang kabayo pababa sa isang matarik na pilapil at itinapat ang sarili sa ilalim ng bangin. Pagkatapos ay kumaripas siya ng takbo habang nagtataka si Hugon nang malakas;

"At hindi pa napatay ng Diyablo ni D'Alcicourt ang bata?" Tinitigan niya ang kanyang dalawang kabalyero. Ito ay maaaring isang magandang senyales, o isang malaking kasamaan, na may magandang natatakpan." Pinagmasdan niya ang nagmamadaling sumusulong na iskawt at ipinaalam sa kanyang mga tauhan; " May dala siyang kakaiba; humanda kayo." Hinawakan ng dalawang sundalo ang kanilang mga espada at pinanood ang paglapit ng binata . Hawak ng iskawt ang isang bungkos ng tela sa isang kamay, mahigpit itong idinidiin sa kanyang tadyang.

Nag-alok ang sundalo sa kanan ni Hugon, "Marahil ay sugatan siya?"

Umiling si Hugon. "Masyado siyang tuwid ang pagkakaupo para sa ganoong uri ng sugat; at ang kaniyang kabayo ay malakas na nakasakay." "Maging handa sa panlilinlang, o sa belo ng Diyablo Mismo." Habang papalapit ang iskawt, ibinaba ng dalawang kabalyero ang kanilang mga panangga at hinugot ang kanilang mga espada. Naupo si Hugon, hindi natinag.

Bumagal ang iskawt, habang hinihipan nang malakas ang kanyang kabayo.

Tinugunan ni Hugon ang kanyang pagkahuli. "Wala sa Kaharian ng Inglatera ang kastilyo, bata."

"Patawarin ninyo ako, Panginoon," sabi ng nahihilong iskawt. "Matanda na ang katulong at huli nang dumating. Mahaba ang lalakaran mula sa kastilyo patungo sa kakahuyan para sa kanya."

"Sige, sige na; ano ang sabi ng katulong?"

Inilapit ng iskawt ang kanyang kabayo kay Hugon at sumandal sa kanyang kabayo, huminga nang malalim, at bumulong, "Totoo ang sinasabi ng iyong astrologo tungkol sa kanyang mga pangitain, Panginoon. Tunay nga, nahuli ni Lord D'Alcicourt ang isang Diyablo na may pakpak. Inaalagaan niya ito sa ilalim ng mahigpit na bantay, sa isa sa mga selda sa ibabang pasilyo, tinatanggap ito bilang isang marangal na panauhin. Gayundin, ang Obispo ay

naglabas ng pormal na atas, sa pamamagitan ng awtoridad ng Santa Sede, na inaangkin na ito ay isang Kristiyanong lumilipad na tao; gayunpaman, nawala na ang obispo mula noon. Nagbigay din ng kanyang pangako ang lingkod, na nagsasabing, na kung aatakihin mo ang kastilyo sa lalong madaling panahon, ang mga depensa ni panginoong D'Alcicourt ay hindi magiging handa." Tumango ang bata. "Naniniwala akong totoo ang sinasabi niya, Ginoo. Hindi ko nakita ang kastilyo na binabantayan nang husto. Gayundin, ang mga magsasaka ay nananatili sa nayon at hindi nagpapakita ng anumang pag-aalala. At wala akong nakitang mga nagpapatrolya sa kakahuyan o sa kabila nito—wala, maliban sa isang kuneho sa kakahuyan."

Tumango si Hugon patungo sa paketeng hawak ng iskawt. "Kaya nakahuli ka ng liyebre para sa akin?"

"Naku! Hindi po, Ginoo," tugon ng iskawt, sabay abot ng pakete kay Hugon. "Wala akong ginawang dahilan para huminto ako. Regalo ito mula sa katulong, na malugod na tinatanggap ang iyong pag-abot. Ito ay tanda ng kanyang pasasalamat at katapatan. Tiniyak niyang maghanda ng marami para sa iyo at sa iba; at sinabi niyang mayroon siyang handa na piging para sa iyo at sa iyong mga tauhan." Tinimbang ni Hugon ang pakete bago binuklat ang tela para makita ang mga patong-patong na hiniwang baboy. Inamoy niya ang karne at tumango bago tinanong ang scout, "Isang masarap na piraso ng pagkain... bago ang labanan; ano sa palagay mo?"

"Ah, po, Panginoon; medyo maayos naman, sa palagay ko," nakangiting pag-amin ng binata, "At inihanda sa kusina ng inyong kaaway." Tumingin siya sa dalawang kabalyero ni Hugon para sa mga palatandaan ng pagsasaya, ngunit tanging matatalim na titig lamang ang nakita niya. Ibinaba nila ang kanilang mga espada.

Sumagot si Hugon sa bata, "Tulad ng sabi mo—pagkain mula sa aking kaaway." Tinupi niya muli ang tela at inihagis pabalik sa kanya ang pakete. "Kaya't magpakabusog ka."

Napalunok nang husto ang bata. "Ginoo?"

"Mas kilala ninyo ang mabuting aliping ito kaysa sa sinumang tao rito, dahil nakita at nakausap ninyo siya—at tiningnan ninyo siya nang direktso sa mga mata. Hindi ba ninyo siya nakitang may mabuting hangarin?"

"Oo, pero sinabi niya sa akin na ang regalo ay para sa iyo—na hindi ako kakain ng karne habang nasa daan."

"Ngunit, hindi ka pa *tapos* sa iyong paglalakbay; dahil nandito ka na ngayon kasama ko. At sinabi niya na marami pa para sa iba, hindi ba?"

"Opo, Panginoon."

"Kung gayon ay bibigyan kita ng karne, at isang busog na tiyan bago ang labanan. Kumain ka!"

Nagreklamo ang kabalyero sa kanan ni Hugon; "Bata pa lamang siya, Panginoon. Sinunod niya ang lahat ng utos ninyo."

Pinabulaanan ng sundalo sa kaliwa ni Hugon ang isa pa; "Kung susundin niya ang bawat utos ng Panginoon, ngumunguya na sana ng karne ang bata ngayon, hindi ba?"

"Oo nga," sang-ayon ni Hugon. "Kain ka na ng karne, bata! Kumain ka nang busog."

Inikot ng kabalyero sa kanan ang kanyang mga mata at tumalikod; habang ang kabalyero sa kaliwa ay tumawa at tinapik ang kanyang mga labi sa iskawt. Binuksan ng binata ang tela at nilagok ang

alay.

Lumingon si Hugon upang sumilip sa kanyang balikat habang napansin niya ang huling sinag ng papalubog na araw. "Kasama Si Kristo, ang Kanyang Kabanalan, at ang aking mabuting astrologo, kasama ang kanyang Moon Plate, ang Tadhana ay sumasaatin." Bumalik siya sa kanyang mga kabalyero. "At kapag ang mga lupain ni D'Alcicourt ay pinag-isa sa ilalim ng aking bandila, ang parehong rehiyon ay magiging isang malaking lalawigan, upang maglingkod lamang sa Kalooban ng Diyos bilang isang handa at matibay na kapangyarihan sa pagtatanggol ng Kanyang Kamahalan sa Pransya." Itinuro ni Hugon ang kanyang kabayo patungo sa paglubog ng araw at sinuri ang kanyang hukbo, at nagbigay ng mga utos sa kabalyero sa kanyang kanan. "Gusto kong siguraduhin mong ligtas ang mga kariton ng munisyon para sa mabilis na pagsulong. Inaasahan kong ilalagay ng iyong mga tauhan ang hanay ng mga kariton ng pagkubkob bago pa man makarating ang mga mamamana ni D'Alcicourt sa ibabaw ng mga kuta. Kasabay nito, dapat ninyong ihanda ang mga panlaban." Pagkatapos ay iniutos niya sa kabalyero sa kanyang kaliwa; "At paalisin ninyo ang inyong mga tauhan sa nayon at itaboy ang mga magsasaka patungo sa kastilyo, habang pinapanatili silang nasa hanay ng mga mamamana ni D'Alcicourt, habang ang isang bahagi ng inyong pinakamalakas na sundalo ay nagpapatibay sa pagsara ng mga tarangkahan. Ngayon, ipaalam ninyo sa mga hanay na tayo ay sumulong."

Matapos tumakbo palabas ang dalawang Kapitan ni Hugon mula sa kanyang tabi, inikot niya ang kanyang kabayo at pinagmasdan ang tagamanman, na nagsikap na kumain ng karne. Pumitik siya ng kanyang mga daliri at kumaway, at **Sumunod ang binata sa kanyang kilos, muling tinupi ang tela at isinuko ang pakete. Isinuksok ni Hugon ang balot sa satchel ng kanyang siyahan at pinaalis ang sundalo. "Sumali ka sa hanay, bata."**

Hinila ng iskawt ang kanyang renda at pinatakbo palayo ang kanyang kabayo.

Ngayong nag-iisa na, ngunit may hukbo sa likuran niya, tumingala si Hugon sa madilim na silangang kalangitan at bumulong sa sarili, "Ang masasamang gawa ay hindi nawawalan ng kapalit, D'Alcicourt. Maaaring nasa gitna mo ang Diyablo; ngunit, aagawin ko ang iyong ulo; gaya ng pag-aagawin ng Diyos ang iyong kaluluwa." Yumuko siya sa tagiliran ng kanyang kabayo, hinipan ang kanyang mga butas ng ilong, at muling umupo sa kanyang siyahan. Kaya, sa pagitan ng mga ugat na pader ng isang tuyong ilog, ang hukbo ni panginoong Hugon ay naghanda para sa pagkilos. Suminghal ang mga hayop at sumigaw ng mga utos ang mga sundalo, habang ang walang patid at umaalingawngaw na ingay ng baluti at mga armas ay may kasamang patuloy na matinis na huni ng mga insekto sa gabi.

~*~

Parang gagamba, na humahabi sa huli nitong isda sa gabi, iginulong ng Panahon ang naghihinalong kalangitan tungo sa isang bahay-uod ng kadiliman, upang iladlad ang nagbagong-anyo na kalangitan sa liwanag ng isa na namang buwang-liwayway. Habang sumisikat ang pulang araw, nililinis nito ang bawat mahaba at nagtatagal na anino, pinapalambot ang matatalim na anggulo ng mga kuta ng kastilyo ni D'Alcicourt na kakaunti ang depensa. At sa loob ng kaibuturan ng

kuta na bato, na natatakpan sa kabila ng isang simpleng pinto, si Lazaro ay nanatili bilang prominenteng panauhin at bilanggo na binabantayan.

Naglakad si Eljo papunta sa sulok ng silid kung saan niya naalala ang patay na daga. Umupo siya, inihagod ang kanyang daliri sa mga bato, at naamoy ito, at natuklasan lamang ang mahihinang bakas ng alikabok at alak. Tumayo siya, naguguluhan, at hinanap ang iba pang mga sulok ng silid, iniisip na maaaring hindi niya namamalayang nakita ang bangkay sa ibang lugar; gayunpaman, ang mga ito ay parehong walang laman. Itinaas niya ang kanyang panga at nagtaka sa kakaibang alaala. Sa ganang sarili, ang ideya ng isang patay na daga ay hindi gaanong mahalaga sa kanya. Ang tunay na bumabagabag kay Lazarus ay natuklasan niya, sa unang pagkakataon, na ang kanyang naalala na persepsyon sa realidad ay salungat na ngayon sa Katotohanan. Sa lahat ng kanyang mga araw, sa loob ng mga catacomb ng Abbey, palagi niyang nakikita at nararamdaman ang mga bagay kung ano talaga ang mga ito. Kung may naririnig siyang ingay, kung gayon ang tunog ay totoo at may natatanging pinagmulan. Kung nakakita siya ng paggalaw mula sa sulok ng kanyang mata, kung gayon mayroong tunay na pagkakaiba-iba ng liwanag at anino, na siyang bumubuo ng imahe ng paggalaw. Kung nararamdaman niya ang presensya ng Mabuti o Masama, kung gayon mayroong isang kalapit na artikulo o kasunod na paghahayag na palaging nagbibigay-katwiran sa pakiramdam. At dahil hindi siya kailanman nabigo sa kanyang mga alaala, matapang na binigyang-diin sa pamamagitan ng kanyang mga pamamaraan na matandaan ang bawat salita ng bawat tomo, ng isang buong scriptorium—”

Bumuntong-hininga siya nang malalim at naglakad patungo sa mesa, binalawala ang misteryo ng patay na daga, at isinuklay ang kanyang buhok patalikod.

Idinikit niya ang kanyang mga tainga sa simpleng pinto, at nakarinig ng mga bagong ingay sa labas. Sa wakas, may mga tunog **Nauna nang pumasok ang labandera ring iyon, na may itim na tela na nakatalukbong sa kanyang braso.**

Ngumiti si Lazarus, ngunit hindi niya ginantihan ang parehong malugod na ekspresyon. Sa halip, iniladlad niya ang tela at itinaas ito upang ipakita ang isang itim na kamiseta, na sadyang akma para sa kanya. "Kung ano man ang maitutulong nito, mas babagay ito sa iyo." Tinitigan niya ito nang masama, at idinagdag, "Ang "Nasira ang puting kamiseta dahil sa mantsa ng alak." Lumapit siya, itinaas ang kamiseta, at iniabot ito para sa kanya. "Tara na?"

"Ah, oo," sagot ni Lazaro, habang isinusuot ang damit, habang binibihisan siya nito. Iminungkahi niya, "Siguro, baka kuskusin ko ang isa pang damit— marami na akong nalinis na damit, na nadungisan ng alak." "At anong kulay ang mga damit na ito?" mayabang niyang tanong.

"Mga kulay kayumanggi; kadalasan, oo."

"Tama; hindi sila puti. Ang puti ay walang patawad. Ngayon ay maaari ka nang magsuot ng itim—mula leeg hanggang paa—upang hindi ka na mabagabag ng mga nabubulok na mantsa ng alak o bisyo, kalaswaan, o iba pang kahalayan na nagpaparumi sa iyo." Mahigpit niyang inilapat ang kamiseta sa mga pakpak nito, inikot ito, at abala sa pagbutones ng blusa nito. Hindi na siya nag-alok ng iba pang kapalit, at nanatiling nakatitig sa kanyang mga kamay. Paulit-ulit na pinagmasdan ni Lazarus ang kanyang mga labi .

pagkagat sa bawat bagong butones, gaya ng kadalasang ginagawa ng mga tao, kapag ang kanilang mga daliri ay nagiging hindi na maliksi sa pagtanda.

Isang malungkot na Lazaro ang tumingin sa malayo. "Patawarin mo ako sa aking kahangalan; hindi ko sinasadyang madungisan ang damit."

"Ah, hindi ang mantsa," mabilis niyang sabi. "Wala lang."

"Kung gayon, ano ang bumabagabag sa iyo?"

"Wala," sabi ko. At hindi mo dapat alalahanin ang isang matanda at hangal na balo na tulad ko. Ngayon, ibigay mo na sa akin ang iyong braso."

Iniunat ni Lazarus ang kanyang braso habang itinutuwid niya ang kanyang posas. Nagtanong siya, "Kung maaari po, sabihin ninyo sa akin ; paano ko kayo nalagpasan? Maaari ko po bang itama ito?"

Natatawang tumawa ang babae at inikot ang mga mata, saka lamang gumalaw para ituwid ang kabilang posas nito.

Inilagay ni Lazaro ang isang banayad na kamay sa ibabaw ng kaniyang mga daliri, at pinatahimik ang kaniyang mga daliri. Sandali, nang ang kanilang Habang nakatitig, nakita ni Lazarus ang sakit sa kanyang tingin. Bigla niyang binawi ang mga kamay niya, umatras, at pinagkrus ang mga braso. "Wala kang karapatan, Ginoong Lazarus."

Sinabi ni Lazaro, "Hindi ko maintindihan. Kung hindi ang damit, ano ang nagawa ko?"

Umiling siya at naniningkit ang mga mata na tumingin sa kanya. "Wala kang ginawa; at lahat ng bagay ay nararapat para sa iyo. Hindi ko dapat pakialaman ang sarili mong mga gawain."

Maikling iniabot niya ang kamay sa kanya, nagpatuloy, "Naligo ka na para sa isang maharlika , isang piging para sa hari ; at ngayon ay nakasuot ka na ng pinakamagagandang damit. Bukod pa rito, magalang ka sa lahat ng aspeto, at may malalim na paniniwala sa kung ano ang pinaniniwalaan mong tama at mali—*isang katangiang tiyak na makakatulong sa iyo nang husto. Higit pa rito, nagtatamasa ka ng mahusay na kalusugan at dapat mabuhay nang mahaba at puno ng kaganapan —walang nakatali, maliban sa iyong sarili at sa Diyos. At sa lahat ng iyong mabubuting gawa at pagpapala, mapalad ka na ngayong malaman na balak kang palayain ng Panginoon, upang makatakas ka mula rito at makalimutan ang magulong lugar na ito.*"

Agad na sumilay ang ngiti ni Lazaro sa tuwa. "Pumayag ba siyang palayain ako?"

Tumango siya, taimtim na nagsasabing, "Ito, meron na siya. Si Lord ay isang lalaking may mabuti at mabait na puso—kahit sa mga maaaring walang katulad na mga katangian."

Nawala ang ngiti ni Lazaro. "Gusto ko lang —ang hiniling niya sa akin—marahil ay hindi mo alam—"

"Alam ko ang lahat, Ginoong Lazaro— higit pa sa inaakala mo."

"Ah?"

Bumuntong-hininga siya, inilagay ang mga kamay sa kanyang balakang, at mariing inikot ang kanyang ulo habang nagsasalita.

"Tunay nga. Naglingkod ako bilang personal na katulong ni Master D'Alcicourt at ng kanyang

mga anak, sa halos lahat ng aking mga araw. Alam ko ang bawat nangyayari, maging sa kung paano ito nagaganap. Kaya naman, alam kong nagpakita siya ng paggalang sa iyo na walang katulad sa sinumang tanyag na panauhin na tinanggap niya sa kanyang tahanan. Alam ko na, kahit ang mga bota Ang nakataas mong paa ay sa kanyang ama; at ang blusa na suot mo ngayon ay sa kanya. At alam ko na, kahit na kulang ang pagkain, iginiit niya na masiyahan ka sa isang piging na hindi niya kailanman inihanda para sa kanyang sarili—isang piging na tiyak na angkop para sa Kanyang Kamahalan, ang Hari ng Pransya. At sa araw na ito, alam ko na ngayon, nang magmakaawa ako para sa isang pakikipagkita sa kanya, iginiit na buksan niya ang mga pinto ng silid, na hindi mo kami ililigtas mula sa Hugon, dahil sa sarili mong mga paniniwala.”

Ibinuka niya ang kanyang bibig para magsalita ngunit pinutol siya nito, “Guro Lazaro, may nakita ako ngayon na minsan ko lang nakita sa lahat ng aking mga taon—ang di-malilimutang ekspresyon ng sakit na nakita ko noong araw na nalaman ng Panginoon na ang kanyang minamahal na si Lady D'Alcicourt at ang kanyang mga kapatid ay pinatay sa kamay ni Hugon sa kastilyo ni Gildard . Gusto mo bang malaman ang nakita ko, Gurong Lazaro?”

Nagsimula si Lazarus; “Ano ang ginawa mo—”

“Niyakap ko siya habang umiiyak siya—umiiyak,” sabi niya, “parang batang lalaki!” Namumula ang kanyang mga mata ; ngunit pinigilan niya ang sarili at nagpatuloy, “Pero alam mo, hindi niya iniyakan ang sarili niya. Hindi, hindi—alam ko ang nararamdaman niya. Iniyakan niya tayo—para sa ating lahat na hindi niya kayang protektahan. Alam niya ang gagawin sa atin ni Hugon at pakiramdam niya ay wala siyang kapangyarihang pigilan ito.” Pagkatapos ay napadapa siya sa mesa at bumagsak sa bangko, tinakpan ang kanyang mukha ng kanyang mga kamay. Sumabog ang kanyang mga luha at pigil na hikbi.

Nakatayo ngayon si Lazaro sa tabi niya, pakiramdam niya'y walang magawa. Lumingon siya at tumingin sa pinto, marahil ay umaasang maririnig ng iba ang kanyang mga iyak na maaaring magpakalma sa kanya. Ngunit hindi kailanman bumukas ang pinto para sa mga panaghoy ng babae. Napatikom siya ng kanyang panga at sinuyod ang mga dingding, na parang may nakasulat na lugar doon, ang mga tamang salita upang aliwin siya—upang maibsan ang kanyang sakit at payapain ang pagtibok ng kanyang puso. Para bang ang kanyang mga iyak ay nagmumula sa kanyang sariling mga sakit—parang iniyyakan niya ang lahat, kasama na ang kanyang sarili. At sa bawat bagong pagsabog ng kalungkutan niya, pakiramdam niya ay may kutsilyong humihiwa nang malalim sa kanyang dibdib, tinutusok ang kanyang kaibuturan. Sa loob-loob niya, naghahalo ang mga emosyon; habang ang sakit, galit, at kalungkutan ay tila kumukulo pataas mula sa isang malalim at nabasag na sisidlan. Tiningnan ni Lazaro ang malungkot na babae, habang ang mukha ay nasa kanyang mga kamay. At ang susunod na luha, na kanyang hinahanap, ay hindi dumaloy pababa sa kanyang braso, kundi pababa sa kanyang sariling pisngi. Dalawa pa Tumulo ang mga luha sa una. At parang nagsimula nang umulan kahit saan—kahit sa Eden.”

Kinagat ni Lazaro ang kanyang labi at umiyak para sa yumaong pamilya ng babae , dahil hindi nila kayang iyakan ang kanilang mga sarili. Tinangisan niya si D'Alcicourt at ang kanyang mga tao, dahil kaunti lang ang kanilang pag-asa para sa kaligtasan mula kay Hugon. At tinangisan niya ang kanyang sarili dahil hindi pa siya handang maging higit pa sa kanyang ama, at iligtas ang daan-daan mula sa Kasamaan.

Sa loob niya, ang mga paniniwala ay napalitan ng sakit at galit—"

Ibinagsak niya ang mga kamay sa mesa, dahilan para manahimik ang babae.

"Ginoong Lazaro, patawarin po ninyo ako," pagmamakaawa ng babae, habang kinokontrol ang sarili.

Dali-daling pinunasan ni Lazaro ang mukha at huminga nang malalim. "Gagawin ko ang kanyang utos. Kung nais mo, hahanapin ko isa pang pakikipagkita kay Lord D'Alcicourt."

"O, Diyos ko— ililigtas mo ba kami?" Biglang tumayo ang babae at sumubsob kay Lazaro nang may labis na tuwa na halos matumba siya.

Pagkatapos ay binitawan niya ito at pinunasan ang pisngi nito. Nakangiting sinabi niya rito, "Susunduin ko ang Panginoon ngayon din! Mababaliw na siya!" Pinilit niyang tumalikod bago hinawakan ang braso nito. "Oh!

May kailangan ka pa ba, Panginoong Lazaro?"

Ngunit hindi tumugon si Lazaro, o kahit pinansin man lang siya. Nakatitig siyang mabuti sa simpleng pinto, nanatiling tahimik.

Sinundan ng babae ang kanyang mga mata hanggang sa pinto. "Ginoong Lazaro?" Lumingon siya pabalik sa kanya.

"Anong pupunta?"

Dumungaw si Lazaro mula sa bungad. "Ano ang ibig sabihin ng dalawang sungay?"

Tumingin siya sa pinto para maghanap ng mga parang sungay na nakakabit. "Walang mga sungay diyan, Ginoo—"

Ang ingay ng isang trumpeta sa malayo ay dumaan sa ibabang pasilyo ng kastilyo at itinuro ni Lazarus ang pinto, dagdag pa, "Ngayon ay isang ikatlo, habang sumisigaw ang mga tao."

Tinakpan niya ang kanyang bibig. Nakatitig lamang ang babae kay Lazaro, ibinubuhos ang kanyang kaluluwa, nang buong-buo sa kanyang mga mata; at nakita niya ang kanyang takot bilang kakila-kilabot ng nalalapit na kapahamakan. Pinagmasdan niya siya maputla ang kutis kumpara sa dating damit niya— kasingputi ng anyo, marahil, parang isang multo na walang anyo. Nakatayo siya roon, sa harap niya, tila namamatay sa loob.

Tanging ang kulay ng kanyang mga mata ang nanatiling hindi nagbabago, habang ang puti ng mga ito ay dumidilim at naging matingkad na pula at umaapaw ang mga luha.

"Anong mangyayari?" tanong niya.

At bago pa niya siya mapatahimik, tumakbo siya papunta sa pinto at kinatok ito. "Buksan mo! Buksan mo ang pinto!"

Narinig ni Lazarus ang mga tunog ng mga guwardiya habang papalapit siya sa babae. "Ano iyon?"

"Tis Hugon!" bulalas niya habang sinisipa ang pinto. "Mga guwardiya; tanggalin ninyo agad ang trangka ng pintong ito!"

Sumunod si Lazarus sa kanya, at sa ilalim ng kanyang mabagsik na kamao, nanginginig ang pinto sa hamba nito.

Bumukas ang pinto at ibinunyag ang isang pangkat ng mga sundalong handang-handa sa labanan. Nakilala ni Lazarus ang kanilang

tingga—isang higanteng sundalo na may pulang buhok sa buong paligid.

“Purihin ang Diyos,” buntong-hininga ng babae. Hinawakan niya si Lazaro. “Halika; bilisan mo!”

Yumuko siya sa tainga nito at bumulong nang may kaba, “Gamit ang iyong mga pakpak, maaari kang makahanap ng paraan ng pagtakas sa pamamagitan ng pinakamataas na bintana ng kastilyo. Maaari kitang dalhin doon.”

Lumapit ang sundalong may pulang buhok at sumingit sa pagitan nila. Inalis niya ang kamay ng babae kay Lazarus, at sinabihan ito, “Manatili ang lumilipad na lalaki; umalis ka na.” Tinawag niya ang dalawang guwardiya. “Samahan mo ang babae sa pinakaloob na kuta. Siya ang mag-aalaga sa mga nasugatan.”

“Tek! Hindi!” protesta niya, habang nagpupumiglas sa pagkakahawak ng dalawang guwardiya. “Hindi siya maaaring manatili—alisin mo ang mga kamay mo sa akin!” Hinila nila siya papunta sa pinto habang siya ay nanlalaban at sumisigaw, “Pumayag siyang patayin si Hugon! Bitawan mo siya —hayaan mo ako!”

Pinigilan ng pulang higante si Lazarus, idinidiin ang isang matatag na kamay sa kanyang dibdib habang sumisigaw siya sa gitna ng sigaw ng babae, “Hindi siya maaaring manatiling walang proteksyon!” Sumigaw siya sa mga kasama nito, “Umalis kayo...

kasama niya!” Bumunot siya ng punyal kay Lazaro at bumulong, “Patayin ka rin.”

Mas lalong umatras si Lazarus papasok sa silid habang ang malaking lalaki ay umatras patungo sa pasukan at tumatahol sa kanyang balikat. “Isinasara namin ang lumilipad na lalaki sa loob at hinahawakan ang pintong ito.”

Habang ang umaalingawngaw na sigaw ng babae ay nababalot ng malayong buhos ng magkakapatong na sigaw, nakasandal si Lazarus sa mesa at pinanood ang lalaking may pulang buhok na hinihila ang kanyang mga sundalo palabas ng silid. At bago tuluyang isara ng lalaki ang pinto, sumilip siya sa makitid na bahagi. pambungad na tanong kay Lazarus, “Pumayag ka bang patayin si Hugon?”

Itinaas ni Lazarus ang kanyang panga at tumango.

Napadako ang tingin ng lalaki sa mga bota ni Lazarus nang aminin niya, “Ipinagmamalaki ni Hugon ang kanyang sarili bilang isang maka-Diyos na tao, ngunit nakikita namin ang kanyang pagpatay. At mukha kang isang Diyablo; ngunit papatayin mo ang magkakatay para sa amin.” Umiling siya. “Kung kasama natin ang mga anghel ng Diyos sa araw na ito, umaasa akong mas alam nila, kaysa kaninuman, kung sino ang dapat ililigtas.” Bumuntong-hininga siya nang malalim at tumango. “Kung ako ang magdedesisyon, ibibigay ko sa iyo ang aking espada at pauwiin kita.” Pagkatapos ay Nagkibit-balikat. “Ngunit, sino ako—para hulihin ka, o palayain, sa sarili kong kagustuhan? Nakagapos ang mga kamay ko. Ako lamang ang tao sa likod ng espada.” Pinaalis ng sundalo ang sarili at tinatakan si Lazaro sa likod ng simpleng pinto, iniwan ang Eljo upang alalahanin ang kakila-kilabot na sinapit ni Naramsin—nakalibing nang buhay, at tiyak na hinatulang mamatay dahil sa kung ano siya.

Pinagkrus ni Lazaro ang kanyang mga braso sa ibabaw ng mesa at pinag-isipan ang kanyang matinding pagsubok, habang iniisip din kung ano nga ba ang tunay na sanhi at dahilan ng kanyang muling pagkabuhay. 'Marahil,' naisip niya, 'ang Kawawang Tao kay Kristo ay nagmuni-muni rin sa kanyang sariling lugar sa mundo, sa mga huling araw niya.'

Nakatitig siya sa makintab na tansong base ng kandelabra na parang imahe ng sarili niyang repleksyon

Tumingin siya pabalik sa kanya. Yumuko siya palapit sa baluktot na repleksyon ng kanyang sarili at sinuri ang mga kakatwang katangian nito. Tulad ng mga nakahigang salamin ng kaalaman, ang makintab na ibabaw ay nagpakita ng isang bagong representasyon sa kanya, kasama ang lahat ng aspeto ng isang kapansin-pansing guwapong lalaki—walang bakas ng malalaking tainga, ngipin ng aso, o pamilyar na katangian ng tunay na Eljo. “Tingnan mo ako ngayon, ama,” sabi ni Lazaro na may mahinang ngiti, “ako ay muling ginawa; sa wangis mo.”

"Tuyong tumawa siya, inihampas ang kamay sa mesa, at tinawag ang pinto at ang mga bantay nito; " Ayos na ako !" " Tingnan mo," sarkastiko niyang sigaw, sabay turo sa kandelerero. "Katulad mo ako; kaya pwede mo na akong pakawalan — hindi na ako lumilipad na tao!"

Nagkunwaring tumatawa siya at naghintay ng tugon. May mga butil ng pawis na tumutulo sa gilid ng kanyang mukha. Ngunit tanging mga boses at ungol ng mga sundalo lamang ang kanyang narinig, na naghahanda para sa depensa. Nawala ang pekeng ngiti ni Lazarus.

Isang sundalo ang sumigaw mula sa labas, “Hawak namin ang pintuang ito gamit ang aming buhay.”

Sinalungat ni Lazarus ang utos ng sundalo , sabay tahol, “Kung gayon, hawakan mo—ngunit, hawakan mo *nang hayagan* para mapalaya ko ang aking sarili!"

Tila hindi siya pinansin ng sundalo, marahil ay nagpapatuloy sa paghahanda sa labanan.

Nagreklamo si Lazarus sa nakahigang salamin, “Gusto nila akong protektahan sa pamamagitan ng pagkakait sa akin ng paraan para iligtas ang aking sarili?” Yumuko siya palayo sa kanyang baluktot na repleksyon at bumuntong-hininga, pinunasan ang isang linya ng pawis mula sa kanyang noo.

“*Drump-drump-drump*—“ Umalingawngaw mula sa malayo ang mabagal at patuloy na kalabog.

Malalim at umaalingawngaw—ang ingay ay maaaring maging kahawig ng malaki at walang humpay na tibok ng puso ng buong mundo, kasama ang patuloy na mga alingawngaw nito na dumadagundong sa bawat batong ibabaw ng silid. Si Lazaro ay nakaupo na parang estatwa, nakatitig sa umiikot na apoy ng kandelabra; ang kanyang mga tainga ay nakinig at, nakikinig sa malayo ngunit lumalaking mga sigaw at hiyawan ng pagpatay at kaguluhan—isang labanan ang tila nagaganap, ngayon ay nasa loob ng loob ng kastilyo. Habang ang ingay ng kamatayan ay patuloy na lumalapit sa kanya, kaya’t ang dating hindi maintindihang mga sigaw ng mga tao ay nabuo sa mga naririnig na salita, at sa mga natatanging pangalan at panawagan sa mga sandata ng mga determinadong lalaking nasa digmaan, si Lazaro ay maaari lamang umupo, makinig, mag-isip-isip, at mag-isip tungkol sa kanyang kapalaran, sa ilalim ng kamay ni Hugon. "Ama," malakas niyang naisip, "Simula noong araw ng iyong kamatayan—maliban sa lahat. tomo o manuskrito, maliban sa isang luma at punit na mapa ng mundo—marahil sa napakaikling espasyo ay nakapagtipon ako ng mas marami pang bahagi ng masamang lugar na ito kaysa sa tunay na maibubunyag ng sinumang Abbey." Nawala siya sa apoy. Isang luha ang dumaloy sa kanyang pisngi.

~*~

Hindi maiiwasang nalampasan ng mga tauhan ni Hugon ang mga guwardiya sa pinto ni D'Alcicourt , at pinalitan sila ng isang bagong hanay ng mga tauhan. Narinig lahat ni Lazarus ang lahat —kahit ang mga huling salita ng isang taos-pusong

panalangin, nang ibinagsak ng mga mamamana ni Hugon ang buong pormasyon kung saan sila nakatayo. Narinig niya ang mga sugatang sundalo na nagmamakaawa sa mga tauhan ni Hugon, bago naputol ang kanilang mga salita, kasabay ng isang alulong o ungol. Narinig niya ang mga tinig ng utos, na nag-uutos sa mga lalaki na alisin ang mga bangkay at pangasiwaan ang pinto. Narinig niya ang pangamba sa mga pag-uusap ng mga bagong palit na guwardiya, nang magbulungan sila tungkol sa mga lumilipad na diyablo, mga kasuklam- suklam na halimaw, ang Dakilang Salot, mga masamang palatandaan, mga pagbubunyag ng Kasamaan, at iba pang mga propesiya na narinig lamang. Tunay nga, narinig ni Lazaro ang lahat ng ito—at sapat na ang kanyang narinig.

Tinitigan niya nang masama ang kandelabra. Isa-isa, nauubos at nawalan ng bisa ang mga kandila. At sa ilalim ng liwanag ng huling nagliliyab na mitsa, saka niya natanaw ang isang kakaiba at kakatwang repleksyon ng kanyang sarili. Sa loob ng mga bagong pilipit at anggulo ng tansong base ng lampara, at mula sa isang bagong anggulo, natagpuan niya ang isang halimaw na lalaki, na may matataas na tainga at pahabang mukha na maaaring kamukha ng isang nakausli at masyadong kitang-kitang nguso ng isang aso. Itinaas niya ang kanyang panga, inalis ang bagong-baluktot na imahe ng kanyang sarili, at itinuon ang kanyang pansin sa direksyon ng pinto, kung saan naririnig pa rin niya ang mga guwardiya, na nagbubulungan, at nagtataka nang malakas tungkol sa kanya.

Tumayo siya mula sa mesa, kinuha ang kandelabra, at inihagis ito sa simpleng pinto; nagkalat ang mga basag na piraso nito sa sahig. "Hindi ako lumilipad na diyablo! Hindi ako isang Halimaw! Ako ay—"

Huminto siya, sumugod, at hinampas ang kanyang kamao sa pinto, sumisigaw, "Sino ang tunay na Halimaw, kung hindi ang taong pumapatay sa kanyang kapatid? At sa anong dahilan? Para bantayan ang pintong iyon, tulad ng ginawa ng kanyang kapatid, bago siya—at pigilan ako rito, gayong hindi pa ako nakapatay? Hindi, kayo ang *mga Halimaw!* Kayo ang *mga Diyablo!* Kayo ang salot ng *lahat* ng...

Tama at Mabuti! *Ikaw ang salot!*

Ilang pulgada na lang ng kahoy ang naghiiwalay sa kanya mula sa mga guwardiya; ngunit wala siyang narinig na sagot—kahit ang tunog ng paggalaw ng mga paa o mahinahong paghinga. Tumalikod siya at inayos ang sarili gamit ang isang

mabigat na buntong-hininga.

Isang matinding kapayapaan ang nagpakumbaba kay Lazarus; at mahinahon siyang umikot sa mesa, patungo sa higaan ng dayami at bumulong, "Marahil ako nga ang sinasabi nila." Lumuhod siya sa kutson na dayami, at pinagnilayan ang kapalaran ni Naramsin. "Sa kanila ang mundo. Walang lugar para sa isang lumilipad—"

Bumagsak si Lazaro sa kanyang tiyan at hinanap lamang ang kanyang mundo ng mga panaginip; umaasang hindi na siya kailanman magigising; at hindi na muling haharap sa bangungot na nakilala niya bilang mundo ng Tao. Tunay ngang hinangad niya ang isang lugar ng kadiliman at malalim na anino, kung saan maging ang mga araw ay parang gabi. Wala siyang hinangad, marahil, maliban sa isang bagay na katulad ng

Grotesque - Isang Epikong Gotiko ni: GE Graven || Kabanata XV || Libreng Online: <https://www.gothicnovel.org> || Lahat ng karapatan ay nakalaan (c)1998 - Estados Unidos

ang Kaharian ng Kawalang-hanggan, kung saan ang lahat ay walang kabuluhan. Iyon ang magulong atik ng Paglikha, kung saan nagtitipon ang lahat ng mga kapus-palad at mga itinapong nilalang; tulad ng langaw na hinampas, isdang nalambitin, kinatay na kordero, at marahil maging—mga lumilipad na halimaw.

[*Katapusan ng Kabanata 15*]

Ang akdang pampanitikan na ito ay nilikha lamang bilang pag-aalay ng

Edgar Allan Poe (1809—1849)

— Nawa'y manatili ang kanyang pamana sa ating lahat —

~[GothicNovel.Org](https://www.gothicnovel.org)~